

Sygn. akt I PK 319/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Ł. U.
przeciwko B. [...] Spółce z o.o. w R.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 5 września 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 81 § 1 k.p. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 65 § 1 k.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowano w następujący sposób: „mianowicie: 1) dopuszczalność faktu zarejestrowania się jako osoby bezrobotnej przez pracownika, w okresie następującym po bezprawnym rozwiązaniu umowy o pracę z pracownikiem i odmowie dopuszczenia pracownika do pracy, jako okoliczność świadcząca o istnieniu zamiaru wykonywania pracy, koniecznego do przyjęcia gotowości pracownika do świadczenia pracy, 2) faktyczna zdolność do wykonywania pracy pracownika oraz dopuszczalność zgłoszenia

zamiaru wykonywania pracy z chwilą ustania stanu nieprawności po stronie pracownika co do jego sytuacji prawnej dotyczącej pozostawania w zatrudnieniu wskutek bezprawnego rozwiązania z nim stosunku pracy jako wystarczająca cecha charakterystyczna gotowości pracownika do pracy, 3) stan niepewności istnienia stosunku pracy wskutek bezprawnego rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem jako rodzaj przeszkody, której pracownik doznał z przyczyn dotyczących pracodawcy, uzasadniającej żądanie wynagrodzenia za okres pozostawania w gotowości do świadczenia pracy”.

Ponadto skarżący podniósł, że „stosowanie art. 81 § 1 k.p. budzi wątpliwości w zakresie charakteru wykładni, którą należy stosować — odnotowywane są bowiem dwie linie orzecznicze na jego tle — liberalna oraz rygorystyczna. Pierwsza, pozwala przyjmować za wystarczające dla przyjęcia, iż ma miejsce pozostawanie w dyspozycji pracodawcy, jako elementu gotowości do pracy, jest stan, w którym pracownik może na wezwanie pracodawcy niezwłocznie podjąć pracę, niezależnie od faktu pozostawania w zatrudnieniu u innego pracodawcy (wyrok SN z 2 września 2003 r., I PK 345/02). Natomiast linia radykalna orzecznictwa nakazuje przyjmować, iż cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są spełnianie łącznie: 1) zamiar wykonywania pracy, 2) faktyczna zdolność do świadczenia pracy, 3) uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz 4) pozostawanie w dyspozycji pracodawcy (wyrok SN z 14 grudnia 2009 r., I PK 115/09). Także w doktrynie, gotowość do pracy nie jest terminem prawnym o treści ustalonej jednolicie. Część autorów opowiada się za faktycznym jej pojmowaniem, twierdząc, że warunkiem gotowości do pracy jest rzeczywiste pozostawanie pracownika do dyspozycji pracodawcy w zakładzie lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę jako miejsce wykonywania pracy (A. Józefowicz, Wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy, s. 31, 90 i n.). Według innych, brak pozostawania pracownika w faktycznej dyspozycji pracodawcy nie zawsze unicestwia jego gotowość do pracy. Nadają oni bowiem gotowości do pracy także znaczenie prawne (M. Świącicki, Prawo wynagrodzenia, s. 172, 186; A. Kijowski, Pracowniczy obowiązek gotowości do świadczenia pracy, Poznań 1978)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących „rozbieżności w orzecznictwie sądów” istnieje dopiero wówczas, gdy rozbieżna jest interpretacja i stosowanie tych samych przepisów prawnych przez sądy orzekające w (co najmniej w dwóch) różnych sprawach (postanowienia SN z 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02, OSNP - wkł. 2003, nr 15, poz. 1, z 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02, niepubl.). Skarżący powinien te orzeczenia wskazać (postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2005 r., III PK 91/04, niepubl.), czego bezspornie nie uczynił. We wskazanych w skardze orzeczeniach nie ma bowiem mowy o jakiegokolwiek rozbieżności.

W opublikowanej „tezie” wyroku SN z 2 września 2003 r., I PK 345/02, OSNP 2004/18/308 stwierdzono, że „przez pozostawanie w dyspozycji pracodawcy jako element gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. należy rozumieć stan, w którym pracownik może na wezwanie pracodawcy niezwłocznie podjąć pracę. W uzasadnieniu tego wyroku czytamy, że „cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są: 1) zamiar wykonywania pracy, 2) faktyczna zdolność do świadczenia pracy, 3) uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz 4) pozostawanie w dyspozycji pracodawcy. Z ustaleń Sądu Rejonowego, przyjętych przez Sąd Okręgowy, wynika, że powód nie pozostawał w dyspozycji pracodawcy. Przez pozostawanie w dyspozycji pracodawcy, jako element gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p., należy rozumieć stan, w którym pracownik może niezwłocznie, na wezwanie pracodawcy podjąć pracę”.

W drugim wskazanym w skardze wyroku SN z 14 grudnia 2009 r., I PK 115/09, LEX nr 577683, stwierdzono to samo, powołując się zresztą na wyżej wymieniony wyrok SN: „cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są: 1) zamiar wykonywania pracy, 2) faktyczna zdolność do świadczenia pracy, 3) uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz 4) pozostawanie w dyspozycji pracodawcy (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 2 września 2003 r., I PK 345/02, OSNP 2004 nr 18, poz. 308; 23 września 2004 r., I PK 541/03, OSNP 2005 nr 7, poz. 94; 11 stycznia 2006 r., II PK 111/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 347)”.

Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo zaś sformułowanie zagadnienia prawnego, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że to zagadnienie rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie zastępuje uzasadnienia takiego wniosku (postanowienie SN z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Ponadto przyjmuje się, że zagadnienie prawne wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa (postanowienie SN z 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, LEX nr 1125267), czego skarżący również nie uczynił.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

[aw]